

Հուսիկ Արա

Պատարագը Սուրբ Խաչ եկեղեցում. Վանա լիճ՝
Աղթամար կղզի

Կղզին Աղթամար,
Սուրբ Խաչ եկեղեցին՝
խեցին բաց մարգարիտ,
օրորվում է Վանա լճի ճոճքի մեջ՝
ինչպես Աստծու ոգին էր շրջում ջրերի վրա,
երբ դեռ ոչինչը կար միայն:

-Քրիստոս Որդի Աստծու,-
պատարագը՝
Տիրոջ շունչն է բաց խորանից խոսում
կամարների տակ,
որմնանկար պատերից ներս միջնադարի,
ու չխկում է առաջ, չխկում ետ
խնկի բուրվառը քահանան:

Ափերը բացել աղոթքին՝
քրիստոնյա, մուսուլման ու արևապաշտ,
մոտիկ Հայաստանից ու Թուրքիայից
և Իրանից, Լիբանան ու Սիրիայից,
Արևելքից մերձավոր և հեռավոր Արևմուտքից.
Աստված մեկն է ու բացարձակ:

Պատարագն է խոկում, ներբողում,
որ թույլ են տալիս տարին մեկ անգամ
թուրքական դրոշների տակ:
Իսկ հաջորդիվ`
թանգարան է Սուրբ Խաչը.
դռները բաց ու փակ են տիրոջ առաջ:

Աստված ներսում է՝ ճերմակի մեջ,
դրսում թուրք ժանդարմներ սևազգեստ:
Տիրոջ մարմինն է նշխար
լեզվիս վրա`
Սուրբ հաղորդություն:

Իսկ ներքևում քաղաքն է Վան
արևելյան աղմուկով
ու մի քիչ փնթի:
Վաճառում են մրգեր, քաղցր ու չամիչ`
շարած սայլերին քառանիվ,
հենց փողոցում,
և հագուստներ դարսած իրար վրա,
ու թեյ` սամովարը դրած մայթին:
Սրճարաններ`
խորշանման արանքներում շենքերի,
ու նարգիլե,
և ոռք ու փոփ Արևմուտքից:

Գունագեղ, ազատ ու պորտաբաց,
և հիջաբ ու փարանջան հագած կանայք`
երկարափեշ ու սև:
Թուրք ու քուրդ
ու քանի՞ ծպտված հայ`
դավանափոխ ու վախվորած:
Եվ իջնում է

նամագը բարձր մինարեթից
քաղաքի վրա
խիստ կանոնիկ ու ժամ առ ժամ:

Հետքերն են փնտրում իմ նախնիների
այս քաղաքը հիմքից սարքած.
հին, շատ հին,
երբ խոսում էին սեպագիր լեզու,
որ լսում են անբառ ձայնի մեջ Մհերի դռան՝
ժայռին փորված:

-Հե՛յ, ով կա,-
կանչում են
ավերակ Այգեստաններում...
Լսում են մեռյալները, բայց չեն խոսում: